

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **JiNo, s.r.o.**, IČO 259 24 222, se sídlem Zámecká 17, 530 02 Pardubice, zastoupeného doc. JUDr. Zdeňkem Koudelkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Optátova 46, 637 00 Brno, proti žalovanému: **Celní úřad pro Pardubický kraj**, se sídlem Palackého 2659, 530 02 Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2015, č. j. 54483-2/2015-590000-11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 16. 3. 2016, č. j. 52 Af 50/2015 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2015, č. j. 54483-2/2015-590000-11 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým byl zamítnut

návrh na zastavení daňové exekuce prováděné na základě exekučního příkazu správce daně ze dne 10. 4. 2015.

Z obsahu spisu a jednotlivých podání vyplývá, že platebním výměrem Celního úřadu Pardubice ze dne 11. 10. 2005, č. 5001/05/0663-31, byla žalobci dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o spotřebních daních“), z moci úřední vyměřena dle ustanovení § 46 a § 44 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o správě daní a poplatků“ či „ZSDP“), spotřební daň z lihu za zdaňovací období červen 2004 v částce 22.100.205 Kč. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které bylo Celním ředitelstvím v Hradci Králové zamítnuto rozhodnutím ze dne 19. 1. 2006, č. j. 19099/05-0601-21. Toto rozhodnutí o odvolání napadl žalobce správní žalobou. Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) rozhodnutí Celního ředitelství v Hradci Králové rozsudkem ze dne 15. 9. 2006, č. j. 30 Ca 7/2006 – 35, zrušil pro vady řízení a věc vrátil Celnímu ředitelství v Hradci Králové k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek dle ustanovení § 31 odst. 5 daňového řádu. Celní ředitelství v Hradci Králové v souladu se závazným právním názorem krajského soudu doplnilo daňové řízení a odstranilo soudem vytýkané vady a následně o odvolání rozhodlo rozhodnutím ze dne 16. 3. 2007, č. j. 2074-02/07-0601-21, tak, že platební výměr vydaný Celním úřadem Pardubice změnilo v tom smyslu, že daňový subjekt (žalobce) ve stanovené lhůtě „...*při dokazování jím uváděných skutečností nesplnil své povinnosti, ač byl k jejich prokázání v průběhu daňového řízení vyzván, správce daně stanovil daň dokazováním a na základě § 46 ZSDP Vám z moci úřední vyměřuje...*“. Ostatní části výroku rozhodnutí a výše vyměřené daně zůstaly beze změny. Proti rozhodnutí Celního ředitelství v Hradci Králové ze dne 16. 3. 2007, č. j. 2074-02/07-0601-21, podal žalobce žalobu, kterou krajský soud rozsudkem ze dne 20. 10. 2009, č. j. 30 Ca 43/2007 – 56, zamítl. Kasační stížnost žalobce proti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 9. 2010, č. j. 2 Afs 8/2010 – 119. Ústavní stížnost žalobce proti rozsudku Nejvyššího správního soudu Ústavní soud usnesením ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3511/10, jako zjevně neopodstatněnou odmítl.

V roce 2012 podal žalobce žádost o osvobození od daně z lihu, ta však byla orgány celní správy zamítnuta. Správní žalobu Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 17. 12. 2014, č. j. 52 Af 12/2014 – 89, zamítl. Kasační stížnost žalobce proti poslední zmíněnému rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Afs 7/2015 – 73, taktéž zamítl. Žalovaný proto nařídil k vymožení (mimo jiné) dlužné spotřební daně z lihu ve výši 22 100 205,-Kč daňovou exekuci (exekuční příkaz ze dne 10. 4. 2014, č. j. 21390/2014-590000-42, nabyt moci práva dne 23. 4. 2014). Žalobce podal dne 23. 9. 2015 s odkazem na § 181 odst. 2 písm. a) zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), návrh na zastavení exekuce, neboť dle názoru žalobce došlo k prekluzi práva spotřební daň vyměřit (daň byla vyměřena v roce 2007), jelikož se v daném případě jednalo o „dokapy a úkapy“, které se v areálu žalobce „započaly shromažďovat po dobu delší než deset let“, resp. tento „lihový odpad“ započal vznikat ještě za socialismu. Žalobce však nabyt předmětný areál až v roce 2002. Dle žalobce tak došlo k prekluzi práva vyměřit daň

pokračování

ještě za předchozího provozovatele areálu. Orgány celní správy však v nalézacím řízení vyšly z mylného předpokladu, že se jedná o „líh právě vyrobený“. Kdyby se však stářím lihu orgány celní správy před vydáním platebního výměru zabývaly, „musely by dospět k závěru, že právo vyměřit spotřební daň z lihu prekludovalo“. Dle žalobce tak došlo „ke zdanění lihu, aniž by bylo zkoumáno, zda právo vyměřit daň neprekludovalo“.

Žalovaný k návrhu na zastavení daňové exekuce v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že námitky žalobce směřují proti vyměření daně, proto musí odkázat na předchozí pravomocná rozhodnutí celních orgánů v dané věci, s nimiž se ztotožnily i správní soudy, neboť se od nich nemůže odchýlit. K otázce prekluze práva vyměřit daň z předmětného lihu žalovaný vysvětlil, že daňová povinnost vznikla žalobci skladováním předmětného lihu, a podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních mu povinnost přiznat a zaplatit daň vznikla dnem nabytí vybraných výrobků nebo dnem jejich prodeji plátců nebo dnem zjištění vybraných výrobků. Žalovaný uzavřel, že neuplynula ani lhůta k placení daně, neboť k zajištění předmětné pohledávky bylo zřízeno zástavní právo k nemovitému majetku žalobce.

V **napadeném rozsudku** ze dne 16. 3. 2016, č. j. 52 Af 50/2015 - 59, krajský soud zrekapituloval průběh daňového řízení a uvedl, že pokud je žalobou napadeno rozhodnutí vydané v exekučním řízení, nemůže zkoumat samotnou správnost rozhodnutí, kterým byla stanovena exekvovaná povinnost. Při nařízení exekuce je sice třeba přihlídnout i k zániku vymáhaného práva, avšak pouze pokud k němu došlo až po vydání exekučního titulu, resp. po ukončení nalézacího řízení. Okolnosti, které znamenají zánik práva a které nastaly před vydáním titulu, zákon umožňuje uplatňovat jen v nalézacím řízení, jak setrvale judikuje i Nejvyšší soud ve vztahu k civilnímu řízení. Exekuční řízení tedy není pokračováním nalézacího řízení, rovněž nepředstavuje jeho duplicitu, tudíž v něm nelze řešit námitky, které měly být posouzeny v nalézacím řízení. Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že námitka žalobce, že došlo k prekluzi daňové povinnosti před skončením nalézacího řízení, je za této procesní situace irelevantní.

II. Kasační stížnost a vyjádření

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost. Stěžovatel specifikoval, že kasační stížnost podává z důvodu nesprávného posouzení právních otázek krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nejprve zrekapituloval průběh dosavadního řízení a uvedl, že daň byla prekludována, k čemuž musí správní soud přihlídnout ex offio ve všech fázích daňového řízení, jelikož nelze exekvovat neexistující daň. Pokud není třeba námitku prekluze vznést v průběhu vyměřovacího řízení a je možno ji uplatnit až v řízení soudním (včetně řízení o kasační stížnosti), musí tím spíše platit, že je možné ji uvést v rámci exekučního řízení. V posuzované věci přitom došlo podle stěžovatele k prekluzi spotřební daně, neboť se jednalo o zdanění vypáleného lihu, který měl být zdaněn právě v době tohoto vypálení, ke kterému docházelo v případě předmětných zbytkových dokapů a úkapů v období několika let. Za účelem prokázání

toho, že k výrobě lihu došlo v dávné minulosti, stěžovatel ostatně navrhoval provést další dokazování. Touto otázkou se přitom žádný správní orgán předtím nezabýval. Pokud došlo k prekluzi práva vyměřit spotřební daň ještě za předchozího provozovatele areálu, nemohlo ani dojít k tomu, že daňová povinnost přešla na stěžovatele. Jestliže žalovaný odvíjí své závěry ohledně počátku plynutí prekluzivní lhůty od okamžiku zjištění skladování lihu, ignoruje tím skutečnost, že jde o sekundární stanovení daňové povinnosti. K nabytí areálu, kde byl líh uskladněn, došlo dne 30. 8. 2002 a tímto dnem také mohlo být zjištěno skladování lihu, tudíž i tak došlo k uplynutí prekluzivní lhůty k vyměření daně. Krajský soud nesprávně vycházel z civilistické judikatury Nejvyššího soudu, neboť daňová prekluze má odlišný rozměr než soukromoprávní prekluze. Rozsudky Nejvyššího správního soudu, z nichž krajský soud obsáhle citoval, na věc rovněž nedopadají, neboť byly vydány před zásadními rozhodnutími Ústavního soudu, která změnila náhled na daňovou prekluzi.

Z výše uvedených důvodů stěžovatel požaduje zrušit napadený rozsudek i napadené rozhodnutí.

Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti pouze uvedl, že odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. na vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež je zastoupena advokátem, a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná**.

Pro posouzení důvodnost námitek stěžovatele považuje Nejvyšší správní soud za stěžejní určit, jaké správní rozhodnutí stěžovatel napadá. Z obsahu soudního spisu přitom vyplývá, že stěžovatel učinil předmětem soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno v exekučním řízení, a to na základě jeho návrhu na zastavení exekučního řízení. Takto vymezeným předmětem soudního řízení jsou správní soudy vázány – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 197.

Stěžovatel však proti vlastním úkonům žalovaného učiněným v rámci exekučního řízení fakticky ničeho nenamítá, jelikož dovozuje, že exekuce nemůže probíhat, poněvadž došlo k prekluzi práva státu vyměřit mu spotřební daň. Nejvyšší správní soud však k tomu musí uvést, že stěžovatel zjevně odhlíží od toho, že k vyměření spotřební daně nedošlo na základě vydání napadeného rozhodnutí, ale předchozími rozhodnutími celních orgánů,

kteřé nadto byly podrobeny ze strany stěžovatele soudnímu přezkumu. Stěžovatel přitom přehlíží, že daňový proces se rozpadá do několika etap (srov. § 134 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů), mezi něž mj. patří řízení nalézací (do něž spadá i řízení vyměřovací) a řízení při placení daní (kam patří i exekuční řízení). Nejvyšší správní soud má za to, že nelze mezi těmito etapami volně a jednoduše přecházet, nýbrž je nutné dodržet zákonem stanovený postup spočívající v tom, že nejdříve je daň vyměřena (doměřena), tj. je postaveno na jisto, zda stát má od daňového subjektu právo na určitou daň, teprve následně, pokud nedojde k dobrovolnému zaplacení daně, může stát za splnění příslušných podmínek přistoupit k exekuci v podobě nuceného splnění povinnosti, která byla předchozím rozhodnutím postavena na jisto.

V posuzované věci byla stěžovateli spotřební daň vyměřena platebním výměrem Celního úřadu Pardubice ze dne 11. 10. 2005, č. 5001/05/0663-31 ve spojení s rozhodnutím Celního ředitelství v Hradci Králové ze dne 16. 3. 2007, č. j. 2074-02/07-0601-21. Toto vyměření spotřební daně bylo stěžovatelem podrobeno soudnímu přezkumu, přičemž žaloba byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2009, č. j. 30 Ca 43/2007 – 56. Kasační stížnost stěžovatele proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 9. 2010, č. j. 2 Afs 8/2010 – 119. Ústavní stížnost stěžovatele proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3511/10. Právě v tomto soudním řízení stěžovatel měl (a jak Nejvyšší správní soud z obsahu těchto rozhodnutí ověřil, tak stěžovatel tak i učinil) napadat otázku vyměření daně s ohledem na skutkové okolnosti daného případu. Jestliže argumentace stěžovatele týkající se vyměření daně nebyla v tomto soudním řízení shledána důvodnou, a to ani ze strany Ústavního soudu, který nadto rozhodoval poté, co podle stěžovatele došlo k podstatnému posunu v jeho judikatuře stran nazírání na daňovou prekluzi, nemůže Nejvyšší správní soud tam uvedené názory přezkoumávat, neboť tím by popřel formální i materiální právní moc těchto rozhodnutí, a to ani tehdy, pokud stěžovatel namítá jiné skutkové okolnosti případu.

Ke stejnému závěru ohledně nemožnosti nového přezkoumávání otázky daňové prekluze pro vyměření daně ostatně ve vztahu ke stěžovateli a předmětnému zdanění lihu za zdaňovací období červen 2004 dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Afs 7/2015 – 73 ze dne 30. 6. 2015, v němž uvedl, že „s námitkou prekluze práva vyměřit daň by se soud musel zabývat i v situaci, kdy by nebyla uplatněna před krajským soudem, neboť k prekluzi práva musí soud přihlídnout z úřední povinnosti. Nicméně v souzené věci se soud námitkou prekluze práva vyměřit spotřební daň zabývat nemohl, neboť v souzené věci nebylo přezkoumáváno rozhodnutí o doměření spotřební daně. Zákonost vyměření spotřební daně byla v případě dotčených vybraných výrobků přezkoumávána mimo jiné i Nejvyšším správním soudem ve věci vedené pod sp. zn. 2 Afs 8/2009, ve které zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 9. 2010 zamítl kasační stížnost shodného stěžovatele a potvrdil správnost závěrů jak Krajského soudu v Hradci Králové, tak i Celního ředitelství v Hradci Králové a shledal vyměření spotřební daně stěžovateli jako zákonné.“

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se jedná o stabilní rozhodovací praxi správních soudů, která je nadto aprobována i Ústavním soudem, jak bude dále poukázáno, pokud je

rozlišováno mezi vyměřovacím řízením a exekucním řízením. Tato řízení jsou totiž ovládány jinými lhůtami pro jejich vedení a je v nich rozhodováno o jiném předmětu řízení, byť jsou tyto předměty spojeny tím, že se týkají „daně v nejširším slova smyslu“. Na vyměřovací řízení tedy dopadá prekluzivní lhůta pro stanovení daně obsažená v ustanovení § 148 daňového řádu, která činí 3 roky, kdežto řízení při placení daní je vázáno jinou lhůtou podle § 160 daňového řádu, která zásadně činí 6 let. Lhůtu pro vyměření daně a lhůtu pro placení daně není možné zaměňovat, neboť každá z nich dopadá na jinou část daňového procesu. V exekucním řízení je tedy nutné zkoumat podmínky, které zákon (zde daňový řád) stanoví pro toto řízení jako část daňového procesu, neboť jeho smyslem je vynutit splnění povinnosti uložené v předchozím řízení – vyměřovacím řízení.

Nejvyšší správní soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 138/2014 – 39, v němž bylo ve vztahu ke zcela obdobným námitkami konstatováno, že „*předpokladem pro nařízení daňové exekuce a tedy podmínkou platnosti exekučního příkazu je podle § 176 daňového řádu vykonatelnost rozhodnutí, jímž bylo stanoveno peněžité plnění, které povinný dobrovolně nesplnil. Jak již uvedl krajský soud, v souladu s § 103 daňového řádu je rozhodnutí vykonatelné tehdy, jestliže je účinné, nelze se proti němu odvolat, nebo jestliže odvolání nemá odkladný účinek, a uplynula-li lhůta k plnění, pokud byla stanovena. Podle § 101 odst. 5 daňového řádu je rozhodnutí vůči příjemci účinné okamžikem jeho oznámení.*

Nejvyšší správní soud se dále ztotožnil se závěrem krajského soudu, že při nařízení exekuce již nelze přezkoumávat zákonnost či správnost exekučního titulu (zde platebních výměrů), příp. zákonnost řízení, které vydání exekučního titulu předcházelo. Podle § 176 daňového řádu je při nařízení exekuce zkoumána pouze výše zmíněná vykonatelnost rozhodnutí, jímž bylo stanoveno peněžité plnění, které povinný dobrovolně nesplnil. Případné vady rozhodnutí, jímž bylo plnění uloženo, či vady řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, tak nejsou pro nařízení exekuce, resp. pro platnost exekučního titulu, relevantní. Výjimkou by byly pouze natolik závažné vady rozhodnutí, které by způsobily jeho nicotnost. Nejvyšší správní soud zde však uvádí, že i pokud by skutečně došlo k vyměření nebo doměření cla či daně po uplynutí zákonem stanovené lhůty, jak namítá stěžovatel, jednalo by se sice o vadu rozhodnutí, že by však mělo povahu prosté nezákonnosti, nejednalo by se tedy o vadu tak intenzivní a zřejmou, aby způsobila faktickou neexistenci, resp. nicotnost platebních výměrů, a tedy nemožnost provedení exekuce. (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem).

Relevantní není ani námitka stěžovatele, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci sp. zn. 9 Afs 211/2007 - 74, v rozporu s názorem Ústavního soudu o tom, že prekluze náleží mezi takové skutečnosti významné z hlediska hmotného práva, ke kterým je třeba přihlídnout z úřední povinnosti; podstatné není ani to, že je tento názor v současné době zastáván i samotným Nejvyšším správním soudem. Stěžovatel se touto námitkou v podstatě domáhá revize již skončeného soudního řízení vedeného Nejvyšším správním soudem. Stěžovatel však v minulosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2008, č. j. 9 Afs 211/2007 - 74, nenapadl ústavní stížností, rozsudek je pravomocný a závazný. Není tudíž možné, aby byly závěry tohoto rozsudku jakkoli změněny či aby byla nyní opětovně posouzena či jakkoli zohledněna námitka stěžovatele, že daň či clo byly platebními výměry vyměřeny po uplynutí zákonem stanovené

pokračování

lhůty. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel sice tvrdí, že je exekuvován prekludovaný celní dluh, to však celní orgány ani soudy v předchozím řízení nikdy autoritativně nevyslovily. Ve fázi exekučního řízení se již touto námitkou prekluze zabývat nelze.“

Tyto závěry Nejvyššího správního soudu byly přitom aprobovány Ústavním soudem v usnesení ze dne 16. 2. 2016, sp. zn. III. ÚS 1938/15, který uvedl, že „stěžovatelem podaná ústavní stížnost je specifická tím, že nesměřuje proti vlastnímu pravomocnému rozhodnutí v meritů věci, nýbrž je podávána ve stadiu vykonávacím, kde - přísně vzato - nejde o rozhodnutí o právu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny resp. čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva"), ale o jeho výkon. Ústavní soud v této souvislosti připomíná, že podle jeho ustálené judikatury principy spravedlivého procesu vyplývající z hlavy páté Listiny, resp. čl. 6 Úmluvy plně dopadají i na exekuční řízení [srov. např. nález ze dne 4. 4. 2007, sp. zn. II. ÚS 417/06 (N 61/45 SbNU 43)], dle něhož oprávněný a povinný mají i v tomto řízení přiměřeně obdobná práva jako účastníci). Evropský soud pro lidská práva (dále jen "Evropský soud") standardně ve své judikatuře opakuje, že právo na přístup k soudu dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy by bylo iluzorní, pokud by konečné rozhodnutí zůstalo neúčinné k újmě oprávněné strany; na výkon rozhodnutí tedy musí být pohlíženo jako na nedílnou součást "procesu" pro účely článku 6 Úmluvy (srov. mj. rozsudek Evropského soudu ze dne 19. 3. 1997 ve věci *Hornsby proti Řecku*, stížnost č. 18357/91, odst. 40., dostupný na <http://cmiskp.echr.coe.int>).

Pokud stěžovatel svojí ústavní stížností vyjádřil současně i nesouhlas s podkladovými rozhodnutími, tj. výše citovanými platebními výměry, nelze než poukázat na ustálenou judikaturu obecných soudů potvrzovanou standardní judikaturou kasačního soudu, stejně jako v civilních věcech Nejvyššího soudu České republiky (srov. mj. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 8. 2008 sp. zn. 20 Cdo 4548/2007, dostupné na <http://www.nsoud.cz>), dle které v exekučním řízení není soud oprávněn přezkoumávat věcnou správnost podkladového rozhodnutí, jeho obsahem je vázán a je povinen z něho vycházet. Stejně tak ve stadiu nařízení výkonu rozhodnutí soud nezjišťuje, zda povinný uloženou povinnost splnil; v tomto směru vychází z tvrzení oprávněného. Jestliže povinný uloženou povinnost splnil, může se bránit jen návrhem na zastavení výkonu rozhodnutí, případně žádat náhradu škody.“

Nejvyšší správní soud má za to, že závěry Ústavního soudu obsažené v tomto usnesení vyvrací názor stěžovatele, že daňová prekluze představuje zcela specifický institut, ke kterému je nutné přihlížet v jakékoli fázi daňového procesu (zde v exekučním řízení). Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal jakýkoli důvod se odchýlit od své výše nastíněné, ustálené rozhodovací praxe stran nemožnosti opakovaného soudního přezkumu daňové prekluze v exekučním řízení, která je rovněž aprobována Ústavním soudem.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyla ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu